

Vlastík Fürst

**PASTORŮV
BLOG**

Praha 2010

Název a logo Advent-Orion je ochranná známka zapsaná
do rejstříku ochranných známek Úřadu průmyslového
vlastnictví pod číslem zápisu 198705.

© Advent-Orion, Praha 2010

Text © Vlastimil Fůrst

Ilustrace © Václav Šípoš

ISBN 978-80-7172-963-1

**Mám rád manželku, hory, pěknou muziku,
dobré jídlo i své povolání pastora.**

Dokud nás smrt konečně nerozdělí!

„Manželství je jako pevnost. Kdo je venku, chce dovnitř, a kdo je uvnitř, chce ven.“ S tímto názorem na manželství se čas od času setkávám, takže ho asi znáte i vy.

Je to pravda?

Podle statistik to pravda není. Tedy ne stoprocentní pravda. Ubývá lidí, kteří vstupují do manželství, takže ne každý chce dovnitř. Rozvodem končí zhruba polovina manželství, takže ani každý nechce ven.

Přestože počet uzavřených manželství stále klesá, zůstává pravdou, že každý toužíme po partnerovi, který by nás miloval a kterého bychom mohli milovat i my. Láska je něco, po čem vnitřně a bytostně toužíme.

V jednom výzkumu, který se zabýval důvody rozvodů, jsem se dočetl, že čtyřicet procent manželství se rozpadá pro „rozdílnost povah, názorů a zájmů“. U deseti procent pak je hlavní příčinou nevěra jednoho z partnerů. Alkohol má na svědomí pět procent zničených manželství a problémy v oblasti sexu překvapivě jen jedno procento.

V sobotu odpoledne jsme se s manželkou zúčastnili semináře „Jazyky lásky“. Během čtyř hodin jsme se učili vyjadřovat svému partnerovi svou lásku takovým způsobem, kterému by dobře rozuměl.

I po dvaceti pěti letech manželství pořád zjišťuji, že je co zdokonalovat. Tentokrát mne asi nejvíc zaujal „Trojúhelník lásky“ psychologa Roberta Sternberka. Představuje manželskou lásku budovanou na třech základech – na vášni, intimitě a závazku.

Přítomnost nebo absence těchto tří složek rozhoduje o tom, jak na tom ve vztahu s partnerem jsme. Pokud je náš vztah založen jen na intimitě (důvěře a důvěr-

nosti), jedná se o přátelství. Když vztah poutá jen vášně, hovoříme o bláznivé zamilovanosti. O prázdnou lásku jde ve vztahu, který drží pohromadě jen závazek.

Je-li vztah založen na přítomnosti důvěrnosti a vášně, prožíváme romantickou lásku. Osudovou láskou nazývá Sternberk vztah, kdy lidé vstupují do manželství, protože se vášnivě přitahují a chtějí si toho druhého zavázat manželským slibem. Partnerskou láskou je vztah založený na kombinaci intimity a závazku.

Teprve v případě, kdy jsou v našem vztahu zahrnuty rovnocenně všechny tři složky, je podle Sternberka naše láska dokonalá.

Vážím si toho, že s manželkou můžeme takovou lásku prožívat. Za těch dosavadních pětadvacet let společného života jsme zažili ledacos. I období, kdy naše láska zdaleka nebyla dokonalá. Přesto se těšíme na další roky, které jsou ještě před námi.

Během sobotního semináře se na promítacím plátně objevil obrázek manželů sedících zády k sobě, každý na jednom konci pohovky. A k tomu komentář: „Dokud nás smrt nerozdělí.“

Manželství je skutečně pevnost, v níž nám někdy může být i těsno. Jako kluk jsem rád obdivoval hradby v historických částech měst. Město, které mělo kvalitní hradby, poskytovalo svým obyvatelům bezpečí v době válek a nepokojů.

Podobné je to i s manželstvím. Jeho skutečnou hodnotu doceníme v době, kdy jsme zranění a hledáme někoho, kdo nám pofouká naše „bebínko“, a místo, kde bychom se cítili v bezpečí. Obojí nám v takových chvílích nabízí právě těsná blízkost milujícího partnera.

I vám, kteří jste dočetli až sem, přeji takovou lásku. Hledejte a budujte ji. Nečekejte na dokonalého partnera. Takoví neexistují. Nakonec, ani vy nejste dokonalí. V dokonalé lásce může žít nedokonalý muž s nedokonalou ženou, pokud jsou ochotni ji budovat.

A když přijdou krize, tak se jen tak lehce nevzdávejte. Stojí to za to!

Šťastný budu, až budu velký!

Vzpomínám si, jak jsem záviděl staršímu bratrovi, který dosáhl na kliku. Říkal jsem si: „Až se mi to jednou podaří, to bude štěstí!“

Jednoho dne se mi to konečně podařilo i bez malé stoličky a já byl skutečně šťastný...

Jenže starší bratr už v té době jezdil na kole, což jsem já zatím nezvládal. A tak jsem se znovu těšil na okamžik, kdy zvládnou jízdu na kole a budu konečně šťastný. Když se mi to podařilo, znovu jsem zažil ten krátký pocit štěstí, který skončil ve chvíli, kdy jsem uviděl staršího bratra, který...

Možná to znáte také. Pocit, že štěstí je tam, někde přede mnou, a když si pospíším, tak ho jednou určitě dohoním a pak ze mne bude konečně šťastný člověk.

Setkávám se s lidmi, kteří toho mají daleko víc než já, a přece nejsou šťastní. Znam slavné lidi, kteří každý rok dostávají prestižní ocenění, patří mezi VIP, a přesto místo štěstí prožívají deprese.

Mnoho lidí se spolu s ruským spisovatelem F. M. Dostojevským domnívá, že „štěstí nespočívá ve štěstí, ale v jeho dosahování“. Jako by to podle nich byl motýl, který vždy, když po něm saháme, přeletí na další květ.

Je to už pár let, co jsem se jednou zastavil a pochopil, že moje štěstí není v budoucnosti, ale vlastně ho mám na dosah ruky. Nemusím jen stále vyhlížet, ale mohu se radovat už teď. Jsem zdravý, mám hodnou ženu, šikovné syny, milující rodiče a spoustu přátel. Mám kde bydlet a můj neustálý boj s nadváhou dokazuje, že mi vlastně nic nechybí...

André Maurois, francouzský spisovatel, který s oblibou psal životopisné romány slavných lidí, vyjádřil svůj pohled na štěstí v krátké větě: „Štěstí je mozaika složená z nepatrných malých radostí.“ A anglický hu-

manista A. Huxley dodává: „Štěstí vzniká jen coby vedlejší produkt – stejně jako koks.“

Mám rád Jana Wericha. Když jednou dostal otázku, jak se člověk může stát šťastný, odpověděl: „Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí.“

Mám před sebou další den.

Mohu se zabývat žehráním na nepřízeň osudu. Mohu se šířat závistí vůči všem, kdo podle mne mají víc než já. Mohu celý den promarnit vyhlížením zítřejšího štěstí.

Raději se chci radovat z toho, co mám už dnes. Vzpomínat na všechno krásné, co jsem měl třeba včera, a přitom se těšit, že i zítra budu mít něco, z čeho budu mít radost. A možná se mi podaří trochu té své radosti a toho štěstí přenést i na Vás a na lidi, se kterými se dnes potkám.

Nebreč! Chlapi přece nepláčou.

Tato slova jsem poprvé slyšel od mého dědy. O prázdninách jsem uklouzl na hromadě štěrku a do krve si odřel ruku, bok a stehno. Bolelo to. Ale to jsem ještě netušil, co mne čeká.

Babička nemluvila. Vzala nějakou láhev a jejím obsahem mi polila všechny rány. Předchozí bolest nebyla nic proti tomu, co následovalo. Několik minut jsem řval jak tur a běhal po schodech nahoru a dolů, abych to mučení přežil.

Alkohol jako desinfekce zapůsobil a na konci prázdnin už skoro nebylo znát, že se mi něco stalo. Jenže v mé dětské duši zůstala dědova slova „chlapi přece nepláčou“.

Od různých lidí jsem je od té doby slyšel ještě mnohokrát. A protože jsem chtěl být chlap, učil jsem se neplakat. Držet bolest v sobě. Připadal jsem si jako Vinnetou, kterého mohli mučit, a on nepohnul jediným svalem v obličejí.

Pláč jsem považoval za slabost. Naučil jsem se přemáhat bolest a neuvědomoval si, že to není řešení. Stal se ze mne člověk, který sice neplakal, ale uměl oplácet a mstít se...

Vlastně až v manželství jsem začal poznávat, že pláč není jen něco negativního. Manželka si chvíli poplakala, slzy vyplavily bolest a po chvíli byla v pořádku. Já nosil bolest v sobě. Po čase jsem jí ten pláč dokonce začal závidět.

„Neblni. Jsi přece chlap,“ říkal jsem si v takových chvílích.

Jednou ráno jsem v Bibli četl v knize proroka Jeremjáše zvláštní Boží vyznání, které mne šokovalo:

„O to více je mi však Moábu líto a velmi se kvůli němu rmoutím. Naříkám kvůli každému obyvateli Kír-cheresu a roním slzy nad lidmi ze Sibmy, kraje vinohradů, ještě více, než jsem plakal nad Jerezem...“ (Bible, Jeremjáš 48,31.32).

Bůh pláče! On se za své slzy nestydí! Dokonce to nechá zapsat do Bible! Napadla mě i otázka: „Je Bůh chlap, když pláče a nařiká?“

Může brečet chlap, aniž by přestal být chlapem?

Vzpomínám si na setkání s člověkem, kterého jsem si velice vážil. Ležel v nemocnici a věděl, že brzo umře. Když jsem ho jako mladý pastor navštívil, svěřil se mi, že se bojí smrti. Nevěděl jsem, co mu na to mám říct. Tak jsem ho objal a on se rozplakal. Po chvíli jsem plakal i já a on mi později řekl, že přesně to potřeboval.

Od té doby jsem takhle plakal vícekrát a bylo mi jedno, co si o tom kdo myslel.

Pokud se jednou dočkám vnuka, budu ho (mimo jiné) učit překonávat bolest. Ale nikdy ode mne neslyší: „Nebreč, to chlapi nedělají!“

Když bude důvod, budu plakat s ním, aby věděl, že i chlapi někdy pláčou.